

Arrest

nr. 69 461 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, op 9 juni 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 mei 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VERVENNE, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 16 november 2010 een asielaanvraag in en verklaarde die dag het Rijk te zijn binnengekomen. Dezelfde dag werd, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoekster reeds in Polen en Noorwegen werd aangetroffen.

1.2. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 2 december 2010 het Rijk binnenkwam, diende op 3 december 2010 een asielaanvraag in. Er werd, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoeker voorheen in Polen verbleef.

1.3. Op 28 december 2010 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de Poolse autoriteiten, gelet op artikel 16.1.e van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoekers.

1.4. De Poolse autoriteiten willigden de terugnameverzoeken in op 3 januari 2011.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 10 mei 2011 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoekers dezelfde dag ter kennis gebracht.

De beslissing die genomen werd ten aanzien van verzoeker is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [M. M.]

[...]

*van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 03/12/2010 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde op 02/12/2010 in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 13/12/1971.

Uit het Eurodacverslag van 03/12/2010 blijkt dat betrokkene eerder asiel vroeg te Polen op 20/12/2007.

Hij verklaart tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van 20/12/2010 dat hij Grozny verliet op 16/12/2007 en per trein naar Moskou reisde. Hij verklaart dat hij verder reisde per trein naar Moskou en Brest. Betrokkene verklaart dat hij vanuit Brest per trein naar Polen reisde waar hij aankwam op 20/12/2007. Betrokkene verklaart dat hij één jaar en zes maanden in het opvangcentrum Tchervony Bor verbleef en daarna in Lomzja op verschillende privé-adressen. Betrokkene verklaart dat hij in Polen een Pobytk verkreeg. Betrokkene verklaart dat hij in de zomer van 2010 naar Noorwegen reisde waar hij twee weken verbleef bij zijn vrouw en kinderen. Betrokkene verklaart dat hij in Noorwegen geen asiel aanvraag. Hij verklaart dat hij op 02/12/2010 Polen verliet en per auto naar België reisde waar hij dezelfde dag arriveerde.

Betrokkene vroeg asiel aan in België samen met zijn echtgenote [M. A.], [...] en zes kinderen, [M. H.], [...], [M. H.], [...], [M. S.], [...], [M. I.], [...], [M. S.], [...] en [M. P.], [...].

Op basis van hogervermelde gegevens werd op 28/12/2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c gestuurd aan de Poolse autoriteiten en zij hebben op datum van 03/01/2011 ingestemd met de terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Ook zijn echtgenote en haar 6 minderjarige kinderen zijn het voorwerp van een terugname-akkoord met Polen. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom hij zijn asielaanvraag in België wilde indienen, verklaart hij dat hij niet in Polen kon verblijven. Door middel van een schrijven, gedateerd op 02.02.2011, verzoekt de betrokkene via zijn advocaat dat zijn asielaanvraag door de Belgische instanties zou worden behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. De betrokkene stelt dat hij in Polen vreest te worden aangehouden en te worden mishandeld. Hij is ook van oordeel dat zijn asielaanvraag in Polen niet op een correcte wijze zal worden behandeld. Verder worden medische gronden ingeroepen voor een behandeling van zijn aanvraag door de Belgische instanties. Ter ondersteuning wordt verwezen naar een verslag van Forum Réfugiés van maart 2009.

Betreffende de vraag van raadsvrouw S. Sarolea dat de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van artikel 3(2) door de Belgische instanties zou moeten behandeld worden merken we op dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. We benadrukken dat Polen met het akkoord van 03/03/2011 op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 niet alleen instemt met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van zijn asielaanvraag.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat Polen geen correcte behandeling van zijn asielaanvraag zou bieden als België wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden onderworpen aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. We benadrukken dat de betrokkene betreffende deze verklaring geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze beweringen te beoordelen. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er mag van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

We merken hierbij op dat Polen eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Verder moet worden vastgesteld dat Polen aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen – indien nodig - voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom hij zijn asielaanvraag in België wilde indienen, verklaart hij dat hij niet in Polen kon verblijven. Hij verklaart dat hij er vervolgd werd door Kadyrovtsi en dat hij er een aantal mensen gezien heeft die hem kwamen zoeken. In het schrijven van 02.02.2011 stelt de betrokkene ook vreest te worden aangehouden in Polen en te worden geïntimideerd en vervolgd door medestanders van de Tsjetsjeense bewindvoerders. Indien betrokkene meent dat hij in Polen door derden bedreigd wordt, dient hij zich hiervoor te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten. Er zijn geen aanwijzingen dat enige stappen in die richting hiervoor zijn ondernomen, noch aanwijzingen dat de bevoegde Poolse autoriteiten de nodige bijstand en bescherming niet kunnen bieden.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelt de betrokkene dat hij gezondheidsproblemen heeft. Er dient te worden opgemerkt dat er op 02/02/2011 een aanvraag ingediend werd tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard op 01/03/2011.

In een brief van 02/02/2011 verzoekt de betrokkene rekening houdende met zijn medische toestand, toepassing te maken van de humanitaire clause (artikel 15). Hij stelt verder dat een terugkeer naar Polen een verergering van zijn gezondheid zou leiden wegens moeilijke toegang tot de gezondheids-

zorgen voor Tsjetsjeense asielzoekers. De betrokkene vraagt verder in bovenvermelde brief dat er rekening gehouden moet worden met de leeftijd van zijn nog jonge kinderen.

We wijzen erop dat art. 15 van de Dublin II Verordening, de humanitaire clause, enkel toegepast kan worden mits de lidstaat die krachtens de verwijzingsregels van de Dublin II Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag hier expliciet om verzoekt, hetgeen in casu niet is gebeurd. Een toepassing van art 15 van de Dublin II Verordening is derhalve niet aan de orde. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat medische motieven niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Uit niets blijkt dat betrokkene zich niet zou kunnen verplaatsen naar het land verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag, namelijk Polen. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Polen risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM.

Betreffende asielzoekers merken we op dat Polen de Europese regelgeving inzake opvang en medische zorgen van asielzoekers in nationale wetgeving omzette. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG wordt aan asielzoekers de nodige opvang verstrekt. De Belgische instanties gaan er van uit dat Polen deze regelgeving respecteert. Verder kan de betrokkene in het geval dat de Poolse instanties in gebreke zouden blijven de naleving via gerechtelijke weg afdwingen.

Betreffende zijn kinderen maken we de opmerking dat Polen het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 heeft ondertekend en geratificeerd zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat de belangen van de kinderen in Polen minder gewaarborgd zouden zijn dan in België. Rekening houdend met het bovenvermelde kan bovendien niet aannemelijk worden gemaakt dat een terugkeer naar Polen, het land dat verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van betrokkene, een inbreuk zou vormen op dit art 3 van het Verdrag van 20 november 1989.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België maar wel een neef langs moederszijde in Frankrijk. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Hij dient zich samen met zijn gezin aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.

Bovendien kan een terugkeer naar Polen, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene en zijn kinderen (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.”

De beslissing genomen ten aanzien van verzoekster is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [M. A.]

[...]

van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 16/11/2010 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Zij verklaarde de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 02/02/1974.

Uit het Eurodacverslag van 16/11/2010 blijkt dat betrokkene eerder asiel vroeg te Noorwegen op 27/08/2009 en te Polen op 20/12/2007.

Zij verklaart tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van 20/12/2010 dat ze in december 2007 vanuit Grozny per trein naar Moskou reisde en vandaar verder met de trein naar Wit-Rusland en Polen waar ze aankwam op 20/12/2007. Ze verklaart dat ze naar Polen samen reisde met haar man en vijf kinderen. Betrokkene verklaart dat ze in Polen één jaar en acht maanden verbleef in Tchernov Bor. Betrokkene verklaart dat ze in Polen een Pobyт verkreeg. Betrokkene verklaart dat ze Polen verliet op 25 of 26/08/2009 en per bus naar Noorwegen reisde waar ze aankwam op 27/08/2009. Betrokkene verklaart dat ze reisde zonder haar man maar met haar kinderen. Betrokkene verklaart dat ze in Noorwegen één jaar en twee maanden in het opvangcentrum Lingdal verbleef. Ze verklaart dat haar man geen asiel vroeg in Noorwegen maar dat hij af en toe op bezoek kwam. Betrokkene verklaart dat ze Noorwegen verliet begin november omdat ze zou gerepatriëerd worden naar Polen en ze daarom besloot om te vertrekken. Betrokkene verklaart dat ze driemaal een negatieve beslissing kreeg in Noorwegen. Betrokkene verklaart dat ze in november 2010 Noorwegen verliet en naar België reisde via Denemarken en Nederland. Ze verklaart dat ze haar Pobyт in Noorwegen is kwijtgeraakt en dat haar reispaspoort nog altijd bij de Noorse autoriteiten ligt.

Betrokkene vroeg asiel aan in België samen met haar echtgenoot [M. M.], [...] en zes kinderen, [M. H.], [...], [M. H.], [...], [M. S.], [...], [M. I.], [...], [M. S.], [...] en [M. P.], [...].

Op basis van hogervermelde gegevens werd op 28/12/2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e gestuurd aan de Poolse autoriteiten en zij hebben op datum van 03/01/2011 ingestemd met de terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Ook haar echtgenoot en haar 6 minderjarige kinderen zijn het voorwerp van een terugname-akkoord met Polen. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten.

Aan de betrokkene werd tijdens het verhoor gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) ze een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene stelde dat ze vanuit Noorwegen naar België kwam om asiel te vragen omdat de Noorse instanties haar aan Polen, de Lidstaat waar ze het eerst asiel vroeg, wilden overdragen. Door middel van een schrijven, gedateerd op 02.02.2011, verzoekt de betrokkene via haar advocaat dat haar asielaanvraag door de Belgische instanties zou worden behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. De betrokkene stelt dat zij in Polen vreest te worden aangehouden en te worden mishandeld. Zij is ook van oordeel is dat haar asielaanvraag in Polen niet op een correcte wijze zal worden behandeld. Verder worden medische gronden ingeroepen voor een behandeling van haar aanvraag door de Belgische instanties. Ter ondersteuning wordt verwezen naar een verslag van Forum Réfugies van maart 2009.

Betreffende de vraag van raadvrouw S. Sarolea dat de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van artikel 3(2) door de Belgische instanties zou moeten behandeld worden merken we op dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. We benadrukken dat Polen met het akkoord van 03/03/2011 op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 niet alleen instemt met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van haar asielaanvraag.

I

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat Polen geen correcte behandeling van haar asielaanvraag zou bieden als België wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij

bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden onderworpen aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. We benadrukken dat de betrokkene betreffende deze verklaring geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze beweringen te beoordelen. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er mag van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

We merken hierbij op dat Polen eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Verder moet worden vastgesteld dat Polen aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen – indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa.

II

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom zij haar asielaanvraag in België wilde indienen, verklaart ze dat het hier veiliger is dan in Polen. In het schrijven van 02.02.2011 stelt de betrokkene ook vreest te worden aangehouden in Polen en te worden geïntimideerd en vervolgd door medestanders van de Tsjetsjeense bewindvoerders. Indien betrokkene meent dat ze in Polen door derden bedreigd wordt, dient zij zich hiervoor te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten. Er zijn geen aanwijzingen dat enige stappen in die richting hiervoor zijn ondernomen, noch aanwijzingen dat de bevoegde Poolse autoriteiten de nodige bijstand en bescherming niet kunnen bieden.

III

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelt de betrokkene dat ze gezondheidsproblemen heeft. Er dient te worden opgemerkt dat er op 02/02/2011 een aanvraag ingediend werd tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard op 01/03/2011.

In een brief van 02/02/2011 verzoekt de betrokkene rekening houdende met haar medische toestand, toepassing te maken van de humanitaire clausule (artikel 15). Ze stelt verder dat een terugkeer naar Polen een verergering van haar gezondheid zou leiden wegens moeilijke toegang tot de gezondheidszorgen voor Tsjetsjeense asielzoekers. De betrokkene vraagt verder in bovenvermelde brief dat er rekening gehouden moet worden met de leeftijd van haar nog jonge kinderen.

We wijzen erop dat art. 15 van de Dublin II Verordening, de humanitaire clausule, enkel toegepast kan worden mits de lidstaat die krachtens de verwijzingsregels van de Dublin II Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag hier expliciet om verzoekt, hetgeen in casu niet is gebeurd. Een toepassing van art 15 van de Dublin II Verordening is derhalve niet aan de orde. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat medische motieven niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Uit niets blijkt dat betrokkene zich niet zou kunnen verplaatsen naar het land verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag, namelijk Polen. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Polen risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM.

Betreffende asielzoekers merken we op dat Polen de Europese regelgeving inzake opvang en medische zorgen van asielzoekers in nationale wetgeving omzette. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG wordt aan asielzoekers de nodige opvang verstrekt. De Belgische instanties gaan er van uit dat Polen deze regelgeving respecteert. Verder kan de betrokkene in het geval dat de Poolse instanties in gebreke zouden blijven de naleving via gerechtelijke weg afdwingen.

Betreffende haar kinderen maken we de opmerking dat Polen het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 heeft ondertekend en geratificeerd zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat de belangen van de kinderen in Polen minder gewaarborgd zouden zijn dan in België. Rekening houdend met het bovenvermelde kan bovendien niet aannemelijk worden gemaakt dat een

terugkeer naar Polen, het land dat verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van betrokkene, een inbreuk zou vormen op dit art 3 van het Verdrag van 20 november 1989.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Zij dient zich samen met haar gezin aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.

Bovendien kan een terugkeer naar Polen, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene en zijn kinderen (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden”

Dit zijn de bestreden beslissingen

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In twee middelen, die samen kunnen behandeld worden, voeren verzoekers de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3.2 en 15 van de verordening 343/2003/EG, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij betogen tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding en machtsafwending.

Zij verstrekken volgende toelichting:

“De bestreden beslissing voldoet niet aan de voorwaarden van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandeling en artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Op 2 februari 2011 hebben de eisers een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 omwille van de slechte medische toestand van de eiseres: ze lijdt inderdaad aan zware depressie en aan tuberculosis. De aanvraag werd onontvankelijk verklaard daar het standaard medisch getuigschrift niet werd neergelegd bij de aanvraag. De medische toestand van de eiseres werd dan ook nog niet ten gronde onderzocht.

Ten aanzien van de gezondheidstoestand van de eiseres, is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

De medische motieven niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublinprocedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Uit niets blijkt dat betrokkene zich niet zou kunnen verplaatsen naar het land verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag, namelijk Polen. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Polen risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Betreffende asielzoekers merken we op dat Polen de Europese regelgeving inzake opvang en medische zorgen van asielzoekers in nationale wetgeving omzette. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/ EG wordt aan asielzoekers de nodige opvang verstrekt. De Belgische instanties gaan er van uit dat Polen deze regelgeving respecteert. Verder kan de betrokkene in het geval van de Poolse instanties in gebreke gouden blijven de naleving via gerechtelijke weg afdwingen"

Tegenpartij kan niet zomaar de medische toestand van de eiseres links laten liggen en op stereotype wijze verklaren dat de medische motieven niet in overweging dienen genomen te worden in het kader van de Dublin procedure en dat ze er van uit gaat dat Polen de regelgeving respecteert. Deze aanhouding is niet toelaatbaar wanneer het om de gezondheid van asielzoekers gaat.

Publieke bronnen wijzen er op dat de toegang tot de gezondheidszorgen in Polen voor kandidaat vluchtelingen zeer problematisch is.

In het verslag van 2010 brengt Amnesty International de moeilijke toegang van asielzoekers tot gezondheidszorgen aan het licht: 'Refugees and asylum-seekers continued to experience difficulties in accessing health care services and the labour market. In december some 200 asylum-seekers, mostly people from Georgia and Chechnya, travelled to Strasbourg without tickets or identity documents as a way of protesting at the conditions of refugees and asylum-seekers in Poland' (Amnesty International, Amnesty International Report 2010 - ,Poland, 28 may 2010, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4c03a809c.html>).

"De ontoereikende gezondheidszorg is over het algemeen een van de grootste bekommernissen van de opvang in Polen. (...) Toen de toenmalige directeur van de UDSC (...) over de onvoldoende medische zorg voor asielzoekers aangesproken werd argumenteerde hij dat asielzoekers op dezelfde hulpverlening kunnen rekenen als Polen. Deze argumentatie, die nog steeds door de UDSC gebruikt wordt is cynisch: de openbare gezondheidszorg in Polen voorziet enkel nog in een basisverzorging. Speciale behandelingen (ook dentale zorg) en operaties moeten de patiënten deels of volledig betalen en de wachttijden zijn lang. (...) Als de Poolse gezondheidszorg voor normaal verdien[en]de Polen al niet voldoende is, dan geldt dit zeker ook voor oorlog[s]vluchtelingen met bijzondere medische problemen" (Jörg Gebhard. Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, januari 2009, http://www.cbar-bchv.be/JuridischeInformatie/Dublin/Polen/J.Gebhard,Tsjetsjeense_asielzoekers_in_Polen_jan09.pdf).

Forum Réfugiés, in een verslag van maart 2009, is van mening dat kwetsbare personen niet naar Polen moeten teruggestuurd worden daar de toegang tot medische zorgen problematisch is: "les personnes vulnérables ne doivent pas être transférées à destination de la Pologne car ces personnes sont susceptibles de ne pas bénéficier de l' accompagnement indispensable (médical, social et juridique, auquel ils ont droit. De fait, la non-disponibilité de l'accompagnement est susceptible d'avoir des conséquences négatives importantes sur la situation des personnes (malades graves non traitées, problèmes psychologiques ou sociaux non traités, pas d'assistance juridique à des personnes ayant des craintes légitimes mais ne parvenant pas, par eux-mêmes, à déposer une demande d' asile ...)". De kwetsbare personen zullen inderdaad niet over adequate behandelingen kunnen genieten, wat zware gevolgen op hun gezondheidstoestand kan hebben.

Deze situatie werd in het kader van de aanvraag tot machtiging tot verblijf ingeroepen en er werd naar de zorgwekkende situatie van de zieke asielzoekers in Polen ook in de brief van 2 februari 2011 verwezen.

Hieromtrent is echter geen woord te vinden in de motivatie van de bestreden beslissing en er wordt enkel gezegd dat men er van uit gaat dat Polen de regelgeving respecteert.

Volgens de rechtspraak van uw Raad is een beslissing niet correct gemotiveerd wanneer de specifieke medische toestand niet in aanmerking genomen werd: «Le Conseil estime en conséquence que la motivation de la décision attaquée est insuffisante au regard du prescrit de la loi de 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs et de l'article 62 de la loi, en ce qu'elle ne fait pas apparaître que la partie défendresse a apprécié les effets de la décision attaquée à la lumière de la situation médicale particulière de l'enfant du requérant [...] (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr 5664 van 12 januari 2007, www.cce-rvv.be).

In een arrest n° 47.890 van 2 november 2009, heeft uw Raad ook geoordeeld dat de tegenpartij geen blijk heeft gegeven van voorzichtigheid wanneer er reeds op embryonale wijze sprake is van de gezondheidsproblemen van de betrokkene in het administratief dossier en de tegenpartij haar toevlucht neemt tot een zeer algemene motivering door enkel te stellen dat Italië gezondheidszorgen van goede kwaliteit heeft, zonder rekening te houden met de precieze gezondheidsproblemen van betrokkene (CCE, n° 58.890 van 2 november 2009).

Het Europees Hof voor de rechten van de Mens heeft in een recente uitspraak veroordeeld dat het terugdrijven naar een Europese lidstaat, conform de Dublin II verordening niet automatisch moest gebeuren en dat er diende nagekeken te worden of dit niet tot een schending van artikel 3 EVRM zou leiden

« la procédure de, l'Office des étrangers ne permettait d'en faire état et que les autorités belges appliquaient le règlement « Dublin II » de façon automatique (§ 3.152 ci-dessus). Se fondant sur ces conclusions et les devoirs qui pèsent sur les Etats en vertu de l'article 3 de la convention en matière d'expulsion, la Cour considère qu'en expulsant les requérants vers la Grèce, les autorités belges vont exposer en pleine connaissance de cause à des conditions de détention et d'existence constitutives de traitements dégradants. Dès lors, il y a eu violation de l'article 3 de la convention » (§ 366 in fine et 367, arrest EHRM, van 21 januari 2011, MSS/BELGIE en GRIEKENLAND).

Uw Raad heeft ook veroordeeld dat, vooraleer tot een overbrenging te gaan, er nagekeken moest worden of er een risico tot onmenselijke behandeling bestaat of niet: er dient vastgesteld te worden «si les possibilités de traitement indiquées dans sa décision sont « suffisamment accessibles » au premier requérant en sa qualité de demandeur d'asile, ou, en d'autres termes, si, compte tenu de sa situation individuelle particulière, ce dernier aura un accès suffisant aux soins médicaux dispensés par le système de santé polonais» (RvV, n°49781 van 19 oktober 2010).

De motivatie van de bestreden beslissing is stereotiep. Er werd niet tot een nauwkeurig en concreet onderzoek, op medisch vlak, van het dossier van de eisers overgegaan. Er bestaat dan ook een risico tot onmenselijke en ontorende behandelingen, in de zin van artikel 3 EVRM, voor de eisers in geval van overbrenging naar Polen.

Het risico in geval van overbrenging naar Polen werd hier niet in overweging genomen.

Dit vormt een gebrek aan de motiveringsplicht.

2. Tweede onderdeel

De bestrede[n] beslissing houdt ook absoluut geen rekening met het feit dat er een risico bestaat dat de eisers vanuit Polen naar Tsjetsjenië zullen worden uitgedreven indien hun asielaanvraag geweigerd wordt en met de gevolgen hiervan op de medische toestand van de eisers.

De specialisten van de regio maken nog steeds melding van een gevaarlijke situatie voor de personen die tegenstanders zijn of als regenstanders van het regime beschouwd worden en/of familieleden van Tsjetsjeense strijders. Er is sprake van een moeilijke hedendaagse situatie voor de Tsjetsjeense bevolking (verslag van Médecin du monde, Tchétchénie : retour en enfer, mars 2004, pagina 2 en volg[ende]. Het recent verslag van ECRE verwijst naar deze situatie in Tsjetsjenië en naar de behandeling van de Tsjetsjeense onderdanen, kandidaat-vluchtelingen in Europa (zie het laatste verslag van ECRE, maart 2011).

De eiser wenst te herinneren dat hij zijn land heeft moeten verlaten omwille van ernstige persoonlijke vervolgingen in verband met de problemen die hij met Russische voorstanders heeft gehad.

De veiligheidssituatie in de regio is van groot belang in de vraag over de toegankelijkheid van de gezondheidszorgen voor de bevolking.

Een verantwoordelijke van Médecin du Monde in Tsjetsjenië Joseph BATO, heeft op 24 september 2010 in een interview voor Arte Journal verklaard dat het systeem van gezondheidszorgen nog zeer slecht is:

« On est dans une situation à deux vitesses : dans les grandes villes, il y a de l'équipement médical mais la corruption et la difficulté de l'accès aux soins persistent. Et en ce qui concerne les gens dans la campagne, rien n'a changé : le niveau de soin est toujours aussi faible et aussi mauvais. Médecin du monde avait interrompu ses projets il y a un an, et nous les reprenons aujourd'hui parce que la réponse aux besoins médicaux n'est pas suffisante. Quant aux pathologies rencontrées, la question du traumatisme d'une société entière qui a été affectée à tous les niveaux par le conflit reste permanente » (zie interview van 24 september 2010, van Joseph BATO, missie verantwoordelijke in Tsjetsjenië voor Médecin du monde voor Arte Journal).

In maart 2010 zei liet internationaal comité van het Rode Kruis dat:

« Les conditions de sécurité se sont dégradées depuis l'été dernier et restent bien trop précaires pour beaucoup de civils en Ingouchie, en Tchétchénie au Daguestan (...). Ces violences génèrent des sentiments d'insécurité et de crainte » (interview van de « Chef adjoint des opérations du ICRC pour l'Europe Orientale », 8 maart 2010. www.icrc.org.)

Een terugkeer naar Tsjetsjenië zou de medische behandeling van de eisers stopzetten wat tot zware gevolgen zou leiden.

Hiermee wordt echter geen rekening gehouden in de bestreden beslissing wat ook een schending van de motiveringsplicht inhoudt.

3. Derde onderdeel

In zijn brief van 2 februari 2011 verwijst de raadsman van de eisers naar de zorgwekkende situatie van de Tsjetsjeense asielzoekers in Polen die door de mannen van Kadyrov verdacht worden rebellen te zijn.

In Tsjetsjenië hebben de eisers grote problemen gehad omwille van de activiteiten van de broer van de eiser, die eerste minister was in de voormalige regering. Hij is hiervoor gezocht.

In Polen werden de kinderen van de eisers op school ondervraagd over hun vader (waar hij was, met wie,...). Vrienden van de eiser werden ook onder druk gezet.

Naast hun vrees in Polen te worden aangehouden en geen correcte behandeling van hun asielaanvraag te hebben, wensen de eisers naar internationa[le] verslagen te verwijzen die melding maken van intimidatie, geweld, zelfs moordp[o]gingen ten aanzien van de families van "tegenstanders" van Kadyrov. Dit zou op bevel van het regime in Tsjetsjenië gebeuren, zelfs in Polen.

Omwille van het feit dat de broer van de eiser gezocht is door het regime van Kadyrov bestaat er een vrees tot mishandeling in geval van terugkeer naar Polen.

Er werd in de brief van 2 februari uitdrukkelijk aan tegenpartij gevraagd dat de Belgische autoriteiten zich bevoegd verklaarden voor de behandeling van hun asielaanvraag omwille van de situatie van Tsjetsjeense rebellen en hun familie in Polen.

De bestreden beslissing is hieromtrent echter zeer summier gemotiveerd:

"Indien betrokkene meent dat hij in Polen door derden bedreigd wordt, dient hij zich hiervoor te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten. Er zijn geen aanwijzingen dat enige stappen in die richting hiervoor zijn ondernomen, noch aanwijzingen dat de bevoegde Poolse autoriteiten de nodige bijstand en bescherming niet kunnen bieden."

In een zaak waar de Tsjetsjeense asielzoekers voor hun leven in Polen vreesde, heeft uw Raad als volgt geoordeeld:

“In casu dient te worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom het door verzoekende partijen ingeroepen gevaar voor hun leven in Polen – dat zij daarenboven, in tegenstelling tot wat verwerende partij betoogt in haar nota met opmerkingen, hebben gestaafd met een stuk – niet wordt aanvaard als een basis om de asielaanvraag van verzoekende partijen in België te behandelen op grond van artikel 3.2 van de Verordening 343/2003/EG.

De motiveringen van de bestreden beslissingen dienen bijgevolg als niet afdoende te worden beschouwd (RvS 21 juni 2001, nummer 96.827, RvS 20 februari 2002, nummer 103.762)” (arrest nr. 36350 van 21 december 2009).

Dezelfde rechtspraak moet in dit geval toegepast worden, nu de bestreden beslissingen niet op afdoende wijze gemotiveerd zijn ten aanzien van het gevaar voor het leven van hun gezin dat de eisers hebben ingeroepen, nu de bestreden beslissingen er zich enkel toe beperken te stellen dat er niet zou zijn aangetoond dat de Poolse instanties geen bijstand tot bescherming zouden kunnen bieden, wat een motivering is die onafdoende is.

[...]

Artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens bepaal[t] dat:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”.

De eisers wensen te benadrukken dat ze, in Belgisch recht, niet over een effectief beroepsmiddel beschikken in de zin van art. 13 EVRM om de schendingen van artikel 3 EVRM aan het licht te brengen.

Ze beschikken inderdaad enkel op een beroep tot nietigverklaring dat geen schorsend effect op de bestreden beslissing heeft. Het verzoekschrift tot schorsing is enkel bijkomstig en is niet van rechtswege.

Er bestaat wel een beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid voor uw Raad maar in het geval van de eisers, volgens de constante rechtspraak in zulke gevallen, zouden ze geen toegang kunnen hebben tot deze procedure.

In bovenvermelde recente zaak heeft het Europees Hof veroordeeld dat « l'impossibilité pour le requérant de démontrer in concreto le caractère irréparable du préjudice entraîné par la violation potentielle alléguée. La Cour rappelle que si l'effectivité d'un recours ne dépend certes pas de la certitude d'avoir une issue favorable, l'absence de toute perspective d'obtenir un redressement approprié pose problème selon l'article 13 »

(§ 94 arrest EHRM, MSS/Belgique van 21 januari 2011).

In dit arrest heeft het Hof veroordeelt dat: «l'exigence résultant de l'article 13 de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse ne peut être envisagée de manière accessoire, c'est-à-dire en faisant abstraction de ces exigences quant à l'étendue du contrôle. Le contraire reviendrait en effet à reconnaître aux Etats la faculté de procéder à l'éloignement de l'intéressé sans avoir procédé à un examen aussi rigoureux que possible des griefs tirés de l'article 3 » (§ 388 arrest EHRM, MSS,/Belgique van 21 januari 2011).

De eisers beschikken dan ook niet over een effectief beroep in de zin van artikel 13 EVRM en van de recente rechtspraak van het Europees Hof om de beslissing tot overname naar Polen te betwisten.

De eisers vragen dan ook dat de bestreden beslissingen geschorst en geannuleerd worden, ondanks het feit dat ze al gevolgen hebben gehad, o.a. qua ontvangstrechten.

Volgens artikel 47 van [het] Handvest van de grondrechten van de Europese Unie:

“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden”.

De eisers hebben, om de bestreden beslissing te betwisten, de volgende elementen ingeroepen: de situatie van de asielzoekers in Polen, hun medische toestand en de gevolgen hierop ingeval van uitdrijving naar Polen, en het risico van uitdrijving uit Polen naar Tsjetsjentië.

De eisers zijn van mening dat hun rechten geschonden werden en dat ze zich in de onmogelijkheid bevinden om over een effectief beroepsmiddel in de zin van artikel 47 te beschikken.

De verordening Dublin II voorziet geen beroepsprocedure in geval van beslissing tot overname van een andere Lidstaat. Dit wordt enkel door de nationale wetgevingen voorzien.

De Belgische wetgeving voorziet echter geen effectief beroep in de zin van de Handvest of van het EVRM, zodat ze niet over een schorsend beroep beschikken om de beslissingen van overname naar Polen te betwisten.

Dit houdt een schending van hun rechten en vrijheden in de zin van het EVRM en van het Handvest.”

4.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat door verzoekers in de uiteenzetting van het middel niet nader wordt ingegaan op het merendeel van de nochtans in de hoofding opgeworpen schendingen.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken [...] verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekers slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekers door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden. zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994. R.A.C.E. 1994. z.p.; R.v.St. nr. 39.750. 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750. 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven zoals vervat in de in casu bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940. 14.6.1994. Arr. R.v.St. 1994. z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751. 4.7.1996, T.B.P. 1996. 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie. Cass.. 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79. 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St.1993, z.p.: Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoekers klaarblijkelijk het tegenovergestelde aannemen, is hun toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpen, zodat dit onderdeel van het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de beschouwingen die in verzoekers hun uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

In concreto pogen verzoekers voor te houden dat de beslissing onvoldoende rekening houdt met de medische problematiek van verzoeker.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers bemerkingen niet kunnen worden aangenomen.

Immers hebben verzoekers op 2.2.2011 een aanvraag ingediend om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v artikel 9 ter Vreemdelingenwet, aanvraag die op 1.3.2011 onontvankelijk werd verklaard.

Er wordt bovendien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk standpunt ingenomen nopens de medische problematiek van verzoekers :

[...]

Bovendien hebben verzoekers een asielaanvraag ingediend in Polen, hetgeen zij ook erkenden tijdens het verhoor, en werden de Poolse asielinstanties bijgevolg door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op 28.12.2010 verzocht tot van verzoekers in toepassing van art. 16.1 .e van de Dublinverordening 343/2003, met vermelding van de gegevens op grond waarvan Polen als aangezochte lidstaat kon nagaan of hij verantwoordelijk is.

Op 3.1.2011 hebben de Poolse autoriteiten hun uitdrukkelijk akkoord met de terugname van verzoekers in toepassing van art. 16.1 .e van de verordening 343/2003 bevestigd.

Zoals uitdrukkelijk vermeld in de bestreden beslissing werd in toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 en art. 16, §1e van de Europese verordening 343/2003 beslist dat de behandeling van de asielaanvraag aan de Poolse autoriteiten toekomt:

Dienaangaande verwijst verwerende partij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 36 150 dd. 17.2.2009:

[...]

Betreffende de vermeende schending van art. 15 van de verordening 343/20[0]3 laat de verwerende partij gelden dat verzoekers nalaten aan te tonen dat zijzelf en haar kinderen onder één van de in artikel 15 van de verordening bedoelde situaties vallen. Dit artikel luidt immers als volgt:

“1 Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden.

In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

3. Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwant(en), tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is.

(...)”

Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat zij zich in één van de in deze bepaling beschreven situaties bevinden. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij familieleden hebben in België en/of Europa, zodat een hereniging op grond van dit art. 15 niet aan de orde is.

Bovendien kan worden opgemerkt dat uit deze bepaling geenszins de verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische autoriteiten om de asielaanvraag van verzoekers zelf te behandelen, doch dit artikel enkel voorziet dat de Belgische autoriteiten deze mogelijkheid hebben. Desbetreffend heeft de verwerende partij uiteraard een eigen appreciatiebevoegdheid.

Uit de zeer uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat door de verwerende partij ter dege rekening werd gehouden met de door verzoekers ingeroepen elementen.

Tot slot laat de verwerende partij nog gelden dat uit artikel 15 ook volgt dat het verzoek tot toepassing van deze clausule, dient uit te gaan van de lidstaat naar de andere lidstaat toe, en de betrokken vreemdeling dienomtrent geen initiatiefmogelijkheid heeft (zie o.m. R.v.V. nr. 27.396 van 15.05.2009; R.v.V. nr. 44.098 van 28.05.2010). In casu is er op grond van art. 15 van de verordening geen verzoek gericht vanwege de Poolse overheid aan de Belgische autoriteiten: integendeel hebben de Poolse autoriteiten de terugname uitdrukkelijk aanvaard.

Ook de vermeende schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

De verwerende partij merkt vooreerst op dat verzoekers in haar verzoekschrift niet uiteen zetten waar precies de schending van art. 3 EVRM zou gelegen zijn. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Terwijl, het weze herhaald, aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid uiteraard niet kan worden verweten bij het nemen van de in casu bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met de medische problematiek aangezien hierover uitdrukkelijk werd gemotiveerd (supra).

Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat het verzoekers vrij staat om een verlenging van het hen betekende bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen, op grond van de door hen ingeroepen medische problemen.

De verwerende partij verwijst naar de hierboven geciteerde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

Uit het feit dat een ernstige zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel het grondgebied te verlaten. (R.v.V. nr. 23.204 van 19 februari 2009)

De schending van art. 3 EVRM kan evenmin worden aangenomen.

Gezien het voorgaande kan enkel worden vastgesteld dat de bestreden beslissing terecht werd genomen op grond van de gegevens waarover de gemachtigde beschikte op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven in rechte en in feite. Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In zoverre verzoekers zich beroepen op een vermeende schending van art 13 EVRM laat de verwerende partij gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art 13 EVRM geen rechtstreekse werking heeft (cfr J VELU en R ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990 p 93), en

bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verwerende partij van oordeel dat verzoekers geenszins aantonen dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden. zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.

Verder beroepen verzoekers zich op een vermeende schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

[...]

Het kernpunt van verzoekers' betoog komt neer op de stelling dat hun annulatieberoep op grond van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet niet voldoet aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals omschreven in artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

De Raad merkt vooreerst op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Part. St. Kamer 2005-2006, nr. 249 001, 323).

De Raad benadrukt bovendien dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/ 2008 van 27 mei 2008 (BS 2 juli 2008) het volgende heeft gesteld:

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter.

In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren: indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58)

Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen hij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2 § 2 ingevoegd bij het bestreden artikel 80 heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Er kan dus tijdens een annulatieberoep een debat worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Verzoekers tonen niet aan dat bij de annulatieprocedure de rechter “zich (zal) gebonden achten aan het oordeel van de Minister “, dat de Raad “binnen het kader van artikel 39/2 par. 2 eigenlijk niks (kan) doen” en evenmin kan nagaan “of de feiten wel juist zijn geïnterpreteerd “ De Raad merkt verder op dat verzoeksters betoog een theoretisch betoog is aangezien zij in deze nergens het bestuurlijk feitenoordeel of de vastgestelde feiten betwist. De ganse zaak blijft dan ook beperkt tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Waar verzoekster nog opmerkt “Dit dient een actuele beoordeling in te houden van zijn deze aanvraag. Dit recht wordt beperkt aangezien verzoeker na het indienen van het verzoek blijkbaar rekening wordt gehouden met de omstandigheden op het ogenblik de minister zinnens is een beslissing te maken. “, dient de Raad op te merken dat verzoeksters betoog feitelijke grondslag mist omdat noch uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met nieuwe elementen of feiten die aan verweerder of

de Raad zouden zijn ter kennis gebracht sinds de bestreden beslissing is genomen. (R.v.V. nr. 44087 van 28 mei 2010)

Verzoekers tonen niet aan dat zij niet over een daadwerkelijk beroepsmiddel beschikken tegen de bestreden beslissing.”

4.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze zijn genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke bepalingen van de Vreemdelingenwet en van de verordening 343/2003/EG, immers vastgesteld dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers, doch dat de Poolse diensten hiervoor dienen in te staan. Tevens wordt zeer uitvoerig toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte elementen er verweerder niet toe brachten toepassing te maken van de artikelen 3.2, 7 of 15 van de verordening 343/2003/EG.

De motivering van de bestreden beslissingen is pertinent en draagkrachtig, zij stelt verzoekers zonder meer in staat om met kennis van zaken hun rechtsmiddelen aan te wenden.

In de bestreden beslissingen wordt ook duidelijk uiteengezet dat uit de door verzoekers aangebrachte stukken niet kan afgeleid worden dat zij zich om medische redenen niet zouden kunnen verplaatsen en dat evenmin blijkt dat verzoekers bij overdracht aan Polen het risico lopen te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Verzoekers houden derhalve onterecht voor dat uit de motivering van de bestreden beslissingen niet blijkt dat enige aandacht werd besteed aan hun gezondheidstoestand en de situatie van asielzoekers met medische problemen in Polen.

Verzoekers kunnen ook niet gevolgd worden in hun stelling dat de bestreden beslissing hen niet toelaat te begrijpen waarom verweerder hun bewering dat zij vrezen in Polen het slachtoffer te worden van intimidatie of geweldpleging door aanhangers van president Kadyrov niet heeft weerhouden als een reden om hun asielaanvraag door de Belgische asieldiensten te laten behandelen. Verweerder lichtte immers toe dat er geen aanwijzingen zijn dat de bevoegde Poolse autoriteiten niet in staat zijn om de nodige bijstand en bescherming te bieden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.3.2. In de mate dat verzoekers betogen dat de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen niet correct zijn voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Allereerst stellen verzoekers dat de toegang tot de gezondheidszorgen in Polen voor kandidaat-vluchtelingen zeer problematisch is. De citaten uit verslagen die verzoekers aanbrengen laten evenwel niet toe te besluiten dat de Poolse autoriteiten echt noodzakelijke medische zorgen niet verstrekken en dat verweerder ten onrechte zou verwezen hebben naar het feit dat zij in Polen kunnen genieten van de voorzieningen die bepaald zijn in de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Verzoekers geven zelf aan dat de openbare gezondheidszorg in Polen voorziet in basisverzorging en dat asielzoekers op dezelfde hulpverlening kunnen rekenen als de Poolse onderdanen. Het feit dat in Polen voor dure en gespecialiseerde behandelingen een bijdrage van de patiënten wordt gevraagd en dat iedereen een wachttijd dient te respecteren laat niet toe te besluiten dat de medische zorgverstrekking dusdanig slecht of ontoegankelijk is dat verzoekers er, mede gelet op de aard van de aangevoerde medische problematiek, het risico lopen onderworpen te worden aan foltering en onmenselijke of vernederende

behandelingen of straffen. Er dient in dit verband tevens op gewezen te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn – hetgeen in casu niet blijkt – kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk).

Verzoekers stellen daarnaast dat verweerder geen rekening gehouden heeft met het feit dat het risico bestaat dat zij vanuit Polen naar Tsjetsjenië zullen worden gerepatriëerd indien hun asielaanvraag afgewezen wordt.

Deze stellingname mist evenwel feitelijke grondslag. Verweerder heeft in de bestreden beslissingen immers gemotiveerd dat *“Polen eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 [heeft] ondertekend en [...] net als België een beslissing [neemt] over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en [...] op eenzelfde objectieve manier [beslist] over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek”* en dat *“moet worden vastgesteld dat Polen aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een nieuwe asielaanvraag in te dienen”, die “door de Poolse autoriteiten [zal] worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten”* en *“er [...] dan ook geen enkele aanleiding [is] om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren”, dat “Polen [...] onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering [kent] en dat “ – indien nodig - voorlopige maatregelen [kunnen] worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”*. Uit deze motivering blijkt dat verweerder oordeelde dat de asielprocedure in Polen voor verzoekers toegankelijk is en er voldoende garanties zijn dat hun asielaanvragen op een kwalitatieve wijze zullen behandeld worden waardoor zij de zekerheid hebben dat indien zij een beschermingsstatus nodig hebben, zij deze ook zullen verkrijgen. Deze vaststelling impliceert dat verweerder oordeelde dat er geen risico bestaat dat verzoekers, indien zou blijken dat zij effectief nood hebben aan een beschermingsstatus, zullen gerepatriëerd worden naar hun land van herkomst. De nadere toelichtingen van verzoekers omtrent de veiligheidssituatie in Rusland en de beschikbaarheid van medische zorgen is in casu, aangezien geen gegevens beschikbaar zijn die toelaten te besluiten dat de Poolse autoriteiten het non-refoulement-beginsel zouden miskennen, dan ook niet dienend. De situatie in Rusland dient niet door de Belgische, doch wel door de Poolse asielinstanties – bij de beoordeling ten gronde van verzoekers’ asielaanvraag – onderzocht te worden.

Waar verzoekers in een derde onderdeel van hun uiteenzetting poneren dat zij vrezen in Polen om het leven gebracht te worden kan de Raad slechts herhalen dat verweerder motiveerde dat niet blijkt dat de Poolse autoriteiten niet de nodige bijstand en bescherming kunnen bieden en dat verzoekers deze stellingname niet weerleggen.

De uiteenzetting van verzoekers, inclusief de verwijzing naar de arresten van de Raad die betrekking hebben op gevallen waarbij de feitelijke situatie niet vergelijkbaar is met deze in voorliggende zaak, laat derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, of enige vorm van machtsafwending of machtsoverschrijding wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.3.4. Gelet op voorgaande vaststellingen kunnen verzoekers evenmin gevolgd worden in hun bewering dat de bestreden beslissing disproportioneel is, niet zorgvuldig werd voorbereid, dat niet met alle

dienstige gegevens en stukken rekening gehouden werd en dat de bestreden beslissing een miskenning van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

4.3.5. Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het aan verweerder toekomt zodra een vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51 van dezelfde wet, een asielaanvraag indient, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over te gaan tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Verweerder dient, wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat te richten met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder heeft gehandeld overeenkomstig de hetgeen is voorzien in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, zodat een schending van voormelde bepaling niet kan worden vastgesteld.

4.3.6. Verzoekers zetten voorts niet uiteen waarom zij van oordeel zijn de artikelen 3.2 en 15 van de verordening 343/2003/EG, die zoals verweerder terecht opmerkt geen enkele verplichting inhouden, geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel bij gebreke aan de vereiste toelichting onontvankelijk is.

4.3.7. Artikel 13 van het EVRM – dat verzoekers ook geschonden achten – kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekers voeren weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maken.

Door een theoretische uiteenzetting te geven inzake het effectief rechtsmiddel en de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie tonen verzoekers hoe dan ook niet aan dat de bestreden beslissingen op zich door enige onwettigheid zijn aangetast.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekers in hun uiteenzetting voorbijgaan aan het feit dat een procedure tot schorsing bij de Raad, die zoals in casu niet bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingesteld, geen schorsende werking heeft niet toelaat te besluiten dat zij niet over een effectief rechtsmiddel beschikken en niet de mogelijkheid hebben om hun grieven aan de beoordeling van de Raad voor te leggen. Artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet voorziet immers in de mogelijkheid om, indien de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen die een verwijderingsmaatregel omvatten, imminent wordt, de Raad bij voorlopige maatregelen te verzoeken een eerder ingediend schorsingsverzoek zo snel mogelijk te behandelen. Artikel 39/85, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt hierbij uitdrukkelijk dat vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen niet tot de dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel kan worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering.

Aangezien verzoekers, in voorliggende zaak, de kans kregen de Raad de wettigheid van de bestreden beslissingen te laten onderzoeken tonen zij ook niet aan welk belang zij hebben bij hun uiteenzetting.

Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK